

потрѣбва тѣй добрѣ; а освѣнь туй, за да не го ка-рамъ ужь да прави нѣкои мѣчни движения, страхъ го бѣше да не ме направи да не рачиѣ да го помо-лиѣ да ми помогне когато имамъ нужда.

И туй се случяваше наистина по нѣкоя пѣть; нѣ азъ правяхъ тѣй щото да не се съзре.

Макаръ да доде на себе си, не останѣ безъ бо-лѣсти. Както сичкитѣ лица, на които сѣ рѣзали нѣ-що, той осѣщаше болѣсти у жилитѣ си, като да сто-еше още отрѣзаниятъ кракъ. Болѣше го ужь свир-ката, кракътъ, колѣното, които ги нѣмаше веке. При-турете, че костыта бѣше злѣ престѣргана, че прѣми-нуваше прѣзъ нови мѣса и правеше често рани. Ед-вамъ слѣдъ една година краятъ на костыта заякиѣ, и сичкитѣ рани зарастоха.

Нѣ нови болѣсти бѣхѣ завардени за тоя злочестѣ, и безпрѣстанно. Отъ първо имаше *артритида* (бо-лѣстѣ у ставитѣ), която захванѣ отъ ставитѣ на рѣ-ката, и много мѣсеца наредъ го караше да страда по цѣлото тѣло; сѣтнѣ доде *скорбутѣ*. Тая послѣдня болѣстѣ не се забави да го покрие цѣлъ съсъ тѣм-ни лекета, и, може да се каже, страшни.

Гледахъ да се утѣшиѣ, като си казувахъ самъ на себеи: «Защото трѣбува да умремъ у тая тѣм-ница, добрѣ е единъ отъ насъ да има скорбутъ; туй е една болѣстѣ, която прихваща и която ще ни на-кара да идемъ у гробътъ, ако нѣ на сѣщото врѣме, бари скоро единъ слѣдъ други.

Приготовяхми се взаимно за смъртыта, и бѣхми спокойни. Деветъ години тѣмница и голѣми мѣки бѣ-